

[Peter Duetoft]

Jeg forsøger ikke at lave verdenspolitikken om, jeg er dog beskeden nok til at vide, at det har jeg hverken nogen muligheder for eller noget håb om. Men på et eller andet tidspunkt er man altså nødt til at tage diskussionen om, hvorvidt man hæmningsløst skal køre nogle sanktioner videre uændret, hvis verden ændrer sig. Når jeg rejser det i denne her debat, er det, fordi dette er et eksempel på, hvad vi kan komme ud for mange gange i FN-systemet for fremtiden, fordi sanktionsvåbenet er så vigtig en del af EF-systemet, nej, FN-systemet – hvad hjertet er fuldt af – altså FN-systemets reaktionsmønster.

(Kort bemærkning).

Ritt Bjerregaard (S):

Det er diskussionen om sanktioner, der kalder mig på talerstolen.

Jeg har i og for sig meget sympati for de betragtninger, som hr. Gert Petersen kom med, og jeg synes også, der er noget rigtigt i at sige, at når man kan se en udvikling, bør man også overveje at lempe på nogle af de straffeforanstaltninger – kan man vel nærmest kalde det – som man har indført.

Nu er der imidlertid det ved det, at hvis man går ind i en lempelse af sanktionerne, sender man et meget tydeligt signal, og hvis man var overbevist om, at det ville blive opfattet rigtigt, synes jeg, at det kunne være værd at overveje. Men indtil vi har fået bare nogenlunde sikre garantier for, at CSCE-missionerne i Kosovo, som man har aflyst fra Beograds side, igen kan blive optaget, synes jeg ikke, der er nogen baggrund for det.

Jeg kan sige, at vi i hvert fald fra CSCE's parlamentarikerforsamling og kontoret her i København har gjort ganske meget. Det sidste, vi har gjort, er at rette direkte henvendelse til Beograd og bede om at få et møde for at få CSCE-missionerne tilbage til Kosovo.

Jeg synes altså ikke, man med baggrund i den viden, vi har om problemer andre steder, ville kunne give det signal, som man ellers måske burde give.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Som fru Ritt Bjerregaard er inde på, har man jo bedt om at fortsætte CSCE-missioner-

ne, og det er Beograd, der har nægtet det. Der er ikke tale om, må jeg sige til hr. Peter Duetoft, at der ikke kunne være kontakt. Det kunne der godt, selv om der er sanktioner. Men Beograd har nægtet disse kontakter.

Men jeg er for så vidt enig i, at hvis der kan påvises noget som helst i sanktionspolitikken, der forhindrer, at man kommer i kontakt med oppositionsgrupper, så tror jeg, vi kan være enige om, at det må vi se på. Men det er altså mest Beograd, der forhindrer, at den kontakt kommer i stand.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlson (KF):

Sanktionspolitik som værktøj er efter vores opfattelse kun effektiv, hvis den er gennemført totalt. Halve sanktioner hjælper ingenting.

Jeg vil medgive den internationale næstformand for CSCE-parlamentarikerne, fru Ritt Bjerregaard, at så længe det arbejde, som CSCE-parlamentarikerne og CSCE i det hele taget forsøger at skabe i det tidligere Jugoslavien, saboteres så direkte, som vi kunne høre på Helsingforsmødet, er der efter min opfattelse ingen baggrund for nu at sende et forkert signal om det.

Derfor kan det kun glæde os, at Socialdemokratiet i denne sag tilsyneladende er på linje med Det Konservative Folkeparti.

Til hr. Peter Duetoft: Mig bekendt må man gerne ringe til Serbien. Det er rigtigt, at vi havde ønsket, at det også skulle holde op. Så fik vi argumentationen: Jamen så kan man ikke komme i kontakt med dissidentgrupperne.

Dér vil jeg sige, at der er en alternativ teknik, der hedder radiokommunikation. Det var ikke sådan, at Danmark var uden forbindelse med omverdenen under besættelsen. Der er andre måder at komme i kontakt med de dissidentgrupper på, som sidder dernede, og som vi selvfølgelig bør have kontakt med og støtte og gøre klar til at hjælpe, også når freden og friheden igen præger det nuværende Serbien.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er Beograd, der er skyld i det, når der ikke kan komme de kontakter i stand. Det havde jeg indtryk af at fru Hanne Severinsen sagde.